

והובא בפירש"י, דקרח החטיא את דתן ואבירים מפני שהיו שכניו, ועוד י"ל טעמא אחרינא, דאפילו אם הצדיק לא חטא כלל, מ"מ כיון שנתנה רשות למשחית לחבל אינו מבחין בין צדיק לרשע, וכדילפינן מבית המנוגע דאוי לרשע ואוי לשכנו וחולץ האבנים גם מבית הצדיק, והצדיק נענש בעון הרשע וכמ"ש באבות דר"נ. (וכן נראה מביאור הגר"א דתרי טעמי איכא במתני').

והשתא בניהון דידן, בענין ההשתתפות בבחירות, אם הנבחרים באמת ישגאו את הרשעים כדין בלבם, ויתרחקו מהם בתכלית ההרחקה, ואינם מתחברים עמהם ^{אוצר החכמה} אלא כפי צורך המצוה, אין בזה איסור דאורייתא. ועוד יותר יש לומר, דאם כוונתם להציל את עצמם ואת שאר שומרי התורה מיד הרשעים, דכה"ג אינם עוברים אפילו על דברי חז"ל, דאפשר שלא הזהירו חז"ל אלא אם כוונתו לטובת הרשע לקרבו לתורה וכמו שהגיה הגר"א, אבל אם כוונתו לטובת עצמו להציל עצמו מיד הרשע, אפשר שעל זה לא הזהירו כלל.

מיהו א"כ עדיין צריך לברר את באמת הצלה היא זו, דהא אפשר אם היו כל שומרי התורה מתרחקים מהם לגמרי, היה יותר טוב, כי עי"ז יתפרסם בכל העולם שאלו הם רק רשעים, ורבים ימנעו א"ע מלעזור להם, ואף יבאש ריחם בעיני אומות העולם. (ואף מדברי מע"כ הדר"ג נראה שאינו תופס את טעם ההצלה עיקר כ"כ, אלא שכתב טעם אחר).

ומסתמא דעתו של מע"כ הדר"ג היא, דכיון דסו"ס לא ישמעו כל שומרי התורה לדברי חכמים להתרחק מהם, וא"כ כיון דבלא"ה מתחברים עמהם, מוטב שיהיו יותר בוחרים כדי להראות ריבוי מספרם של שומרי התורה.

מיהו עדיין קשה, שהרי הדבר ידוע שהנבחרים משתתפים עם הרשעים בכל הענינים ומחניפים להם מאד בלי שום צורך, ומחזיקים ידיהם בדיבור ובמעשה, **והרי רי"מ לעווין הלך אל ההלויה של הערצל ימ"ש**, ואף נכנסים לממשלה, ומקבלים על עצמם אחריות עבור כל מעשי הממשלה, וכל זה אין בו צורך כלל, ואין זה אלא מפני שאינם מקפידים על רשעת